

LUCRAREA

STUDII BIBLICE

Lucrarea lui Ilie
Vinderea dreptului de întâia naștere
Iacob și Esau

Mare a fost pe laștii din pământul Egiptului și prin această cale se făcuse în Egiptul cel mare să se înmulțească și să se întinzească neamul lui Israel în țara Egiptului. Și în zilele acele se făcuse mare înțelegere între Egipteni și Israeliti. Și în zilele acele se făcuse mare înțelegere între Egipteni și Israeliti.

Continuare de pe pagina 112

împlini voiața Domnului, dușmanii adevărului le-au judecat că fiind nește născociri omenești ca să amăgească și să înșele pe alții.

Esau este tipul acelor care se așează în locuri însemnate și care pentru un timp, până s'au dovedit ca nevrednici, sunt îngăduiți să aibă favoarea lui Dumnezeu, chiar și dacă în sufletele lor sunt dușmani ai lui Dumnezeu și ai voinței sale. Este foarte probabil că încercăturile pe care Rebeca le-a experimentat înainte de a i-se naște cei doi copii, și care a condus-o să întrebe pe Dumnezeu, au fost întâmplările care i-au dat lui Esau întâietate la naștere prin întâmplare și nu prin drept.

Esau reprezintă pe preoții de azi cari nu servesc lui Dumnezeu din spirit și din dragoste și cari, asemenea lui, și-au vândut dreptul de moștenire a privilegiilor prezente pentru poziția socială de azi în orânduiala omenească. Aceștia sunt astăzi aceia cari îl disprețuiesc și batjocuresc pe Iacob și-l înalță pe Esau ca fiind un om de treabă și cinstit. Este legea firească de asemănare între unii și alții.

INTREBĂRI BEREANE

Ce fel de lecțiune este lecțiunea de față? Este vre-o dovadă că Iacob și Esau au știut unul de altul în timpul celor 20 de ani de despărțire? Cât era de bătrân Iacob când a părăsit casa părintelui său? § 1, 2.

Cum l'a înșelat Laban pe Iacob? Și cum l'a binecuvântat Dumnezeu pe Iacob? § 3, 4.

Când și cum s'a întors Iacob în Canaan? Ce a făcut Laban? Care este origina lui Mișpa și Mahanain? § 5-7.

Cum se pregăti Iacob să-l întâlnească pe Esau? Ce s'a întâmplat și cum s'au întâlnit în fine cei doi frați? A cerut vre-unul iertare dela celalalt? § 8-11.

Ce sunt însușirile și scădințele principale a lui Iacob? Ce clasă de oameni reprezintă Iacob și Esau? § 12-17.

W. T. 15-IV-'26.

Subiect de studiu:

LUCRUL LUI ILIE

Săptămâna 2-a, 11-16 Aprilie: paragr. 1—25.

Săptămâna 3-a, 18-23 Aprilie: paragr. 26—50.

Duminică 17 Aprilie:

Vinderea dreptului de întâia naștere

Duminică 24 Aprilie:

Iacob și Esau

LUCRAREA LUI ILIE

„Iar el răspunzând zise: el vine într'adevăr și va întocmi iarăși totul. Iar eu vă zic că Ilie a și venit, însă ei nu l'au cunoscut, ci făcură cu dânsul câte au voit: astfel și Fiul omului va suferi dela dânsii.”—Matei 17:11, 12.

BIBLIA este o expunere a planului dumnezeesc. Ea a fost scrisă spre binele poporului lui Dumnezeu. Descoperirea sa constituie hrana pentru casa credinței. Domnul își tâlmăcește singur lucrurile sale, și apoi permite poporului său ca să le vadă și înțeleagă. Pe măsură ce clasa unsă vede frumusețile planului dumnezeesc ea primește mângâiere. Desfășurarea planului dumnezeesc a fost freptată și în măsura desfășurării acestui plan, poporul lui Dumnezeu a fost în stare să vadă și să observe acestea frumuseții.—Romani 15:4; Proverbe 4:18.

“Cuvântul lui Dumnezeu este o fântână necesată a adevărului, la care cei unși se pot adăpa cu bucurie veșnic crescândă. Când membrii casei fiilor vor ajunge să trăiască în casa lui Dumnezeu, ei vor continua să învețe și să se minuneze de măririle marelui Dumnezeu. Al cunoaște pe Dumnezeu și pe iubitul său fiu, înseamnă viață. Aceia care se consacrează Domnului se adapă dela fântâna adevărului și umblă în calea care duce la viață veșnică.

³Acest articol are de scop să arate că Dumnezeu a preumbrit o anumită parte a lucrării sale care avea să fie făcută de către membrii noii creațiuni până sunt încă pe pământ; că profetul Ilie preumbrea o anumită parte a acestei lucrări până la un anumit timp; că după aceasta lucrarea sa a fost preumbrită de un altul pe care Domnul l'a întrebuințat.

⁴Numele Ilie înseamnă „Iehova este Dumnezeul meu.” Din acest înțeles deducem că Ilie trebuia să steie și să fie martorul lui Dumnezeu în timp ce alții se împotriveau. La diferite timpuri din istoria omului Dumnezeu s'a folosit de câte un om credincios pentru a fi martorul său. Ilie a fost unul dintre aceștia și ceea ce a făcut Ilie preumbrea o lucrare mai mare care avea să fie făcută mai târziu.

⁵Nu este înțelept a crede că Dumnezeu între-

buintează un om să reprezinte pe un alt om. Prin aceasta înțelegem, de pildă, că Dumnezeu nu s'a folosit de Moisi și Iosua numai pentru a preumbri pe alți oameni, ci spre a preumbri o lucrare care avea să fie făcută. Bazându-se pe încheeri greșite unii au crezut că în cursul perioadei secerișului a existat un al doilea Moise și un al doilea Iosua și un al doilea Ilie. ș. a. m. d. Prin acest fel de cugetare nu se câștigă nimic. Dumnezeu nu se folosește de oameni numai spre a-i onora, ci pentru a-i întrebuința ca martorii săi: și ori de câte ori, în timpurile din vechime, s'a folosit Dumnezeu de vre-un om, el s'a folosit de dânsul pentru a preumbri un lucru care trebuia făcut mai târziu. Omul însă n'a preumbrit niciodată pe un alt om. Încheerea că un om preumbrește pe un altul, nu este numai nebazată, dar și nescripturală, fiindcă nu dă onoarea cuvenită Domnului.

⁶Despre Abraam se spune că tipifica pe Dumnezeu, și cu dreptate. Asta însă nu înseamnă că Abraam era o altă personalitate a lui Dumnezeu, ci numai că Abraam reprezenta sau preumbrea pe Dumnezeu în îndeplinirea unui anumit lucru. Abraam a adus de jertfă pe iubitul său fiu Isaac și aceasta avea de scop să preumbreze pe Dumnezeu în jertfirea iubitului său fiu ca o jertfă mare pentru om și răscumpărarea sa dela moarte.

⁷Moise a scos pe Israeliti din pământul Egiptului, și prin aceasta era un tip al lui Isus Christos. Moise nu era ca Mesia, sau ca Christos, fiindcă Moise era o ființă omenească, pe când Christos în mărire este o ființă dumnezească. Moise însă îl reprezenta pe Mesia într'o anumită lucrare a sa, și anume: eliberarea oamenilor din robia lui Satan. Tot la fel era și profetul Ilie, el era un tip și preumbrea o anumită lucrare dinainte hotărâtă. El n'a fost tipul și nici n'a preumbrit vre-o persoană individuală. El era tipul

și reprezentantul unui lucru care avea să fie îndeplinit de aceia cari îl recunosc numai pe Iehova ca Dumnezeu adevărat și care pun mărturie numai pentru dânsul.

LUCRAREA LUI ILIE

Națiunea lui Israel era legată prin condițiunile legământului legii. Întâia poruncă a legământului era: „Să nu ai alți dumnezei afară de mine”. (Exod 20:3) Israelii au cedat influențelor diavolului și și-au înstrăinat inima și mintea dela Dumnezeu adevărat. Acest lucru se datorește lui Satan, și sub înrăurirea sa, israeliții au fost conduși să se închine altor dumnezei și nu Dumnezeului cel adevărat.

Năre nici o însemnătate dacă diavolul s'a înfățișat sub formă de Baal, sau că acest idol era un instrument al său, în ce privește argumentul prezentat aici. Nu încapă nici o îndoială că Baal reprezenta închinăciunile diavolului. Faptul că israeliții s'au îndreptat spre închinăciune lui Baal, este dovada hotăritoare că mintea lor s'a întors dela Dumnezeu adevărat, căruia se unise să-i servească. Sosise timpul lui Dumnezeu ca el să deie o mare mărturie lui Israel, să-i trezească și să-i facă să înțeleagă că numai el este Dumnezeu adevărat și de aceea se impune asupra lor datoria și privilegiul de-a se întoarce la ținerea condițiunilor legământului lor.

PROBA

¹⁰Ilie spuse lui Ahab că timp de trei ani și jumătate n'are să fie ploaie. Ilie fu apoi îndrumat de către Dumnezeu la un loc de scutire, unde să petreacă în cursul secetei și unde avea să fie hrănit de îngrijirea dumnezească. Timp de 3 ani și jumătate s'a năpustit asupra lui Israel o foamete grozavă. La sfârșitul celor 3 ani și jumătate, Ilie a fost instruat să se înfățișeze înaintea lui Ahab, regele. Pe cale el a întâlnit pe Obadia, servul cel mai încrezut al regelui și căruia Ilie i-a spus să meargă să ducă regelui vestea că el s'a întors. Aceasta l'a înfricat pe Obadia. El a început să spuie lui Ilie, că timp de 3 ani și jumătate el, ca cel mai încrezut serv al regelui, l'a căutat pe Ilie și acum să meargă să-i spună că l'a găsit și apoi Ilie să dispară, el se va afla în fața unei primejdii de moarte. Ilie însă l'a asigurat că cu toată siguranța el are să se înfățișeze înaintea Regelui în aceeași zi, la care Obadia s'a învoit să se ducă să spună Regelui.

¹¹S'a aranjat apoi întâlnirea profetului cu regele. La întâlnire Ahab l'a acuzat și l'a făcut răspunzător pe Ilie de marea secetă care a venit asupra lui Israel. Ilie însă nu s'a lăsat învinuit ci și-a luat îndrăzneala să spună că însuși regele este vinovat de seceta care a avut loc, deoarece ca rege al poporului, împreună cu soția sa, Iezabela, au părăsit pe Dumnezeu și s'au întors către alți zei. Profetii Izabelei, care erau preoții zeului Baal, dețineau puterea asupra lui Israel și în aparență tot Israelul era întors spre idolatrie.

¹²Atunci Ilie a făcut cunoscut lui Ahab o propunere îndrăzneată. El a propus regelui ca acesta să someze pe toți profetii lui Baal, ca ei să zidească un altar asupra căruia să se așeze un vițel înjughiat, dar să nu pună foc. Apoi Ilie, la rândul său, o să facă la fel, și fiecare va striga către dumnezeul său ca sacrificiul adus să fie mistuit prin foc, și ca sacrificiul care va fi consumat prin foc, dumnezeul aceluia altar să fie cunoscut ca dumnezeul adevărat al poporului. Regele s'a învoit, și profetii lui Baal, în număr de 450, au fost somați să se prezinte înaintea regelui.

¹³Acești profeti ai diavolului și-au clădit altarul, și-au înjughiat jertfa, așezând-o pe altar și apoi au început să strige către Baal să le mistuie sacrificiul prin foc. Bine înțeles focul n'a mai venit și Ilie și-a bătut jos de ei. Profetii strigau și zeul lui Baal nemai răspunzând, au început să se taie cu cuțitele unul pe altul până ce sângele a curs pâraie, dar sacrificiul lor a rămas nemistuit de foc. Apoi Ilie invită poporul să se apropie. Atunci Ilie a început să repare altarul Domnului cu 12 pietre, o peatră pentru fiecare seminție a lui Israel. A așezat lemnele pe altar și vițelul deasupra lemnului. Și ca să nu se creadă că este vre-o înșelăciune a turnat și mai multe vadre de apă peste lemne. Apoi a turnat a doua oară și a treia oară până ce apa a început să curgă și a umplut groapa de sub altar.

¹⁴Chestiunea pusă înaintea poporului era: *care este Dumnezeu adevărat?* Pe la timpul jertfei de seară Ilie s'a rugat și a zis: „Și în ora când se aducea sacrificiul de seară, se apropie Ilie, profetul, și zise: Iehova, Dumnezeu lui Abraam al lui Isaac și al lui Israel, fie știut astăzi, că tu ești Dumnezeu în Israel, și eu servul tău, și că după cuvântul tău am făcut toate aceste lucruri. Auzi-mă, Iehova; auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta, că tu, Iehova, ești Dumnezeu,

și tu întoarce inima lor înapoi. Atunci a căzut foc dela Iehova, și a mistuit olocaustul și lemnele, și pietrele și țărâna, și a subțiat și apa din groapă. Și văzând tot poporul, căzu pe fața sa, și zise: Iehova, acesta este Dumnezeu; Iehova, acesta este Dumnezeu!—1 Regi 18:36-39.

¹⁵Această faptă și întâmplare era o profecie, și preumbrea ceva mai mare în viitor. Apostolul Pavel ne spune că lucrurile acestea preumbreau lucrurile mai bune viitoare, că pățaniile lui Israel erau spre binele acelora din poporul lui Dumnezeu, care vor trăi la sfârșitul veacurilor. (Evrei 10:1; 1 Corinteni 10:11) Această profecie și întâmplare trebuie să-și aibă cândva îndeplinirea, iar îndeplinirea ei trebuie să aibă de scop o mărturie hotărâtă pentru Dumnezeu și întoarcerea poporului la dânsul.

ALTĂ PROFETIE

¹⁶Ultima veste trimisă de Dumnezeu lui Israel, veste care a trimis o locuință înainte de venirea lui Mesia, a fost vestea profetului Malachi, care spune: „Iacă, eu vă trimit pe profetul Ilie, înainte de ce va veni ziua lui Iehova cea mare și înfricoșată, și el va întoarce inimile părinților către fiu, și inimile fiilor către părinți, ca să nu vin și să lovesc pământul cu blăstem“.—Malachi 4:5, 6.

¹⁷Când Malachi a rostit această profecie, Ilie era demult mort. Astfel e învederat că profecția vrea să spună despre împlinirea unei lucrări care a fost preumbrită prin lucrarea lui Ilie, și că această lucrare trebuie împlinită înainte de-a veni ziua cea mare și înfricoșată a Domnului. Din graiul profecției se poate deduce că lucrarea profetită va fi o lucrare de mărturie, având ca scop întoarcerea minții oamenilor către Dumnezeu adevărat. Din aceasta reiese că lucrarea făcută trebuie să fie după voința și planul lui Dumnezeu. Mai departe, profecția arată că dacă acest scop nu se va atinge, atunci mânia lui Dumnezeu are să vie asupra poporului.

IMPLINIREA ÎN MIC A PROFETIEI

¹⁸Nu ne este neobișnuit ca profeciile cu privire la venirea Domnului să aibă două împliniri, una în mic și una în mare. Nu încapă nici o îndoială că Ioan Botezătorul a împlinit în mic profecția lui Malachi. Nimeni n'are nici cea mai mică îndoială că Ioan Botezătorul a făcut o lucrare a cărei scop era să întoarcă pe Israel la Dumnezeu, care lucrare a fost preumbrită de lucrarea lui Ilie. Dacă a fost vre-o îndoială sau dacă mai

are cineva această îndoială în această privință, cuvintele lui Isus adresate ucenicilor spulberă aceste îndoieli: „Ilie vine într'adevăr și va întocmi iarăși totul. Dar eu vă zic că Ilie a și venit, însă ei nu l'au cunoscut, ci făcură cu dânsul câte au voit. Astfel și Fiul omului va suferi dela dânșii“.—Matei 17:11-13.

¹⁹La timpul rostirii acestor cuvinte de către Isus, Ioan Botezătorul era mort. Astfel că el nu credea că Ioan Botezătorul era preumbrit prin ceea ce a făcut Ilie, iar lucrarea lui Ioan era împlinirea în mic a profecției. Pe timpul lui Ioan israeliții uitaseră de Dumnezeu, tot așa cum o făcuse în timpul profetului Ilie. Aceasta s'a întâmplat în urma faptului când Diavolul i-a făcut pe oameni să urneze preoților jidovești, care se puneau în fața poporului ca reprezentanții lui Dumnezeu, dar nu erau decât reprezentanții necuratului.—Ioan 8:44.

²⁰Ioan Botezătorul își începuse misiunea cu 6 luni înainte de ce și-a început-o Isus pe a sa. După profecția lui Malachi, Ioan avea să făptuiască o lucrare de restituire, o readucere a israeliților la credința de copii ai lui Abraam și alți părinți ai lui Israel. Acești părinți ai lui Israel profetise despre venirea împărăției lui Dumnezeu. „In zilele acelea vine Ioan Botezătorul predicând în pustiu, zicând: „Întoarceți-vă, că s'a apropiat împărăția cerurilor. Căci acesta este cel zis prin Isaia profetul, care zice: „glas strigător în pustiu; gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui.“—Matei 3:1-3.

²¹Asta e o dovadă că Ioan împlinise o lucrare de restituire, de pregătire, aceea de-a întoarce mințile poporului israelit către Dumnezeu. Mulți s'au întors, după cum arată Biblia mai departe: „Atunci eșia la dânsul Ierusalimul și toată Iudeea și toată împrejurimea Iordanului; și se botezau de către dânsul în râul Iordanului mărturisindu-și păcatele lor“ (Matei 3:5, 6) Ioan boteza pe toți aceia care erau cinstiți și se întorceau la Dumnezeu lui Israel. Când însă a văzut că vin și de aceia cari nu erau sinceri, ci numai niște înșelători pioși, reprezentanții lui Baal, Ioan a refuzat să-i boteze, spunându-le că sunt pui de vipere—adecă fățarinci. „Și văzând că mulți dintre farisei și Saducei vin la dânsul, le zise: pui de vipere, cine v'a îndemnat să fugiți de urgia viitoare?“ (Matei 3:7) Ioan a lăsat să înțeleagă că această lucrare va fi urmată de o zi a urgiei lui Dumnezeu.

²²Mulți dintre jidovi au auzit cuvintele lui Ioan

și au crezut într'însele și erau gata să-l primească pe Isus, dacă n'ar fi fost preoții cari să-i sfătuiască să nu creadă într'însul. Când Isus și-a început misiunea vestirei împărăției, acești reprezentanți ai lui Baal, i-s'au pus împotriva; iar atunci când li-s'a prezentat ca regele lor, a fost respins de către dânsii și numai o mică rămășiță dintre ei l'au primit pe Isus ca pe Mesia cel promis. Lucrarea lui Ioan progresa până când a început să spună lui Irod despre trăirea lui nepotrivită cu Erodiada, femeea fratelui său. Ioan fu pus apoi în temniță și în timp ce a fost în închisoare femeea lui Irod i-a cerut capul.

²⁰La înfățișare lucrarea lui Ioan n'a reușit. Cu toate acestea, ea a fost o împlinire în mic a profetiei lui Malachi, iar la timpul convenit a venit asupra întregului Israel urgia făgăduită a lui Dumnezeu, și națiunea a avut să sufere cel mai mare timp de strâmtorare prin care a trecut vreodată. Ziua strâmtorării lor de asemenea n'a fost decât o împlinire în mic a profetiei care va avea o împlinire în stil mare la timpul potrivit al lui Dumnezeu, și în care împlinire se va cuprinde întreaga lume.

²¹Profetia lui Malachi conduce la încheierea că trebuie să vie un timp când ea va avea o îndeplinire: când cineva care va fi în deplină armonie cu Dumnezeu va da mărturia prezisă de profetie; că această mărturie va fi dată în timpul unei lucrări de restaurare; că în scurtă vreme după asta va veni ziua cea mare și înfricoșată a lui Dumnezeu; și că, dacă mărturia și lucrarea de restaurare nu va putea să întoarcă mintea oamenilor spre Dumnezeu, atunci Dumnezeu va lovi pământul cu blestem. Deoarece împlinirea profetiei în mic, de către Ioan, a fost o nereușită, este clar că și împlinirea în mare va fi tot așa de nereușită ca și aceea în mic. Asta însă nu ar însemna că lucrarea lui Dumnezeu va suferi vre-o pagubă oarecare, ci dimpotrivă, ea servește la îndeplinirea scopurilor preorânduite a lui Dumnezeu.

IMPLINIREA IN MARE

²²Ilie preumbria o lucrare care avea să fie făcută de către aceia care stau în legături bune cu Domnul, care lucrare va trebui să fie înfăptuită în legătură cu prezenta a doua a Domnului în lume. Lucrarea trebuie să aibă un caracter de restaurare, fiind că așa a spus Isus. Se va observa că profetia lui Malachi (4:4-6), s'a rostit în legătură cu sosirea Solului în templu. Solul

Legământului este Isus Christos. După părerea noastră, Malachi 3:1 s'a împlinit în 1918. Profetia lui Malachi în legătură cu lucrarea lui Ilie arată că ea se va împlini sau întâmpla în mare înainte de a veni Domnul în templul său.

²³Domnul vine în templul său cu scopul ca să judece, și orice operă de restaurare trebuie să se facă înainte de sosirea timpului de judecată. Lucrarea lui Ioan Botezătorul a început înainte de a începe misiunea lui Isus. Inceputul misiunii lui Isus corăspunde cu însușirea puteri sale în anul 1914, dela a doua sa venire. Astfel ajungem la încheierea că lucrarea făptuită de Ioan a fost o împlinire în mic a profetiei și arată ce au să facă martorii credincioși ai Domnului, angajați în lucrarea lui Ilie, înainte de venirea lui Christos în templul său.

²⁴Spus în alte cuvinte, lucrarea lui Ioan Botezătorul împlini profetia lui Malachi în mic, iar lucrarea creștinilor credincioși pe pământ din timpul prezenței a doua a Domnului, împlineste profetia în înțeles mare sau deplin. Deoarece Isus spune că această lucrare trebuie să fie o restaurare a lucrurilor, urmează că lucrarea se ocupă cu restaurarea lucrurilor cari au fost rapite poporului lui Dumnezeu de către influența lui Satan care a lucrat prin preoți, preumbrii de preoții lui Baal.

AHAB ȘI IEZABEL

²⁵Ahab era regele lui Israel. Iezabel era o femeie stricată dar stăpânia cu dânsul și de multe ori îl stăpânia chiar pe dânsul. La a doua venire a Domnului, factorii stăpânitori ai pământului se compun din puterile comerciale și politice, în asociere nepotrivită cu conducătorii eclesiastici. Aceștia toți laolaltă constituie pe anti-tipicul Ahab și Iezabela întregii creștinătăți. La venirea Domnului a douaoră, copiii lui Dumnezeu erau în robia sistemelor Babilonice. Cu alte cuvinte, clasa grâului creștea împreună cu neghina, după cum Isus prezise.—Matei 13:30.

²⁶Sistemele eclesiastice susțin că îl reprezintă pe Dumnezeu; dar în fapt și în adevăr, lucrând mână în mână cu stăpânitorii civili, reprezintă pe Diavolul. Aceștia au luat cheia cunoștinții planului lui Dumnezeu și au ascuns-o. (Luca 11:52) Unele din marile adevăruri fundamentale, ale planului divin, fură ascunse și șterse din mintea creștinilor. Cum am zis mai sus elementele comerciale și politice lucrând împreună consti-

tuie, la a doua venire a Domnului, pe antipeticul Ahab. Acesta este elementul care stăpânește.

³⁰Cu elementul lui Ahab era asociat elementul eclesiastic preumbrat de către Iezabel. Latuarea Ahabă a alianței nu avea și n'are nici un interes deosebit în creștinătate sau oricare altă religie, și cedează numai insistențelor stăruitoare ale eclesiasticilor deoarece aceștia susțin că au drept la o anumită parte de guvernare. Numele lui Dumnezeu a fost pus de-o parte sau chiar la coș și în timp ce guvernamele pământului susțin a fi creștine, ele nu sunt decât o mângălitură răutăcioasă și infamă a creștinismului. În cea mai mare parte acestea sunt conduse de către dumnezeul acestei lumi, dușmanul lui Dumnezeu și al omului.

LUCRAREA DE RESTAURARE

³¹După cuvintele lui Isus Ilie trebuia să facă sau să infăptuiască o anumită lucrare de restaurare. Cam pe la începutul prezenței a doua a Domnului, această lucrare a și început. Sub îngrijirea și supravegherea Domnului această lucrare s'a făcut însă prin reprezentanții săi vizibili de pe pământ—aceia cari erau consacrați pe deplin să facă voința lui Dumnezeu. De multă vreme creștinii credincioși așteptau sosirea a doua a Domnului, și îndată ce au prins de veste că el s'a întors, ei au și început să prochemă această veste nouă și bună.

³²Cel mai însemnat printre aceia cari erau angajați în această lucrare, era devotatul și credinciosul creștin Pastor Russell. Încă de tânăr el a început să prochemă adevărul cu privire la venirea a doua a Domnului. Timp de 40 de ani el a prochemat cu tărie și hotărîre această veste și adevăr a planului dumnezeesc. În cursul misiunii sale pe pământ și sub călăuzirea sa cei credincioși au făcut o lucrare de restaurare pe pământ, iar fratele Russell era cel mai însemnat dintre dâșii, deoarece era încredințat și întrebuințat de Domnul ca să ia parte în lucrarea clasei Ilie. Marile învățături fundamentale, ascunse de atâta vreme prin înșelăciunile Diavolului lucrând prin reprezentanții săi, au început să fie restaurate în mintea poporului lui Dumnezeu.

³³Până la această dată creștinii erau prinși sau robi în Babilon. Pe măsură ce marile adevăruri erau restaurate, puse la locul lor, cei credincioși consacrați au început să iasă și să fugă din Babilon, bucurându-se cu bucurie nespusă.

Aceasta se arată prin cuvintele profetului: „Când a întors Iehova captivitatea Sionului, ca cei în visuri eram. Atunci gura noastră de răs era plină, și limba noastră de cântare; atunci se zicea între popoare: lucruri mari făcut-a Iehova cu aceștia. Da, lucruri mari făcut-a Iehova cu noi: eram veseli.”—Psalm 126:1-3.

³⁴Cu adevărat era timpul adunării poporului lui Dumnezeu și instalarea lor în adevărurile fundamentale ale planului lui Dumnezeu. În cursul lucrării care an de an a înaintat, cuprinzând o perioadă de aproape 40 de ani, poporul lui Dumnezeu a ajuns pas cu pas la câte unul din aceste mari adevăruri fundamentale, printre care a fost și adevărul cu privire la prețul răscumpărării. Focul a fost scos afară din Iad și s'a înțeles însemnătatea seminției lui Abraam ca un instrument pentru binecuvântarea tuturor oamenilor; învățăturile cu privire la consacrare, îndreptare, concepere de spirit și ungere a creștinului au devenit clare ca ziua și poporul lui Dumnezeu tresălta de bucurie în descoperirea lor.

³⁵Pastor Russell nu era însuși Ilie mai mult de cum a fost Ioan Botezătorul; dar Pastor Russell, împreună cu frații săi în Christos, a infăptuit o mare lucrare în numele Domnului; și cel mai însemnat între frații săi a fost el. Această lucrare de restaurare a adevărului și adunării la olaltă a poporului Domnului și îndreptarea multor creștini la Dumnezeu, corăspunde astfel lucrării antitipice a lui Ilie.

³⁶Credința aproape a fiecăruia când a ajuns în adevăr era că toți aceia cari susțin a fi creștini o să primească adevărul cu bucurie. În curând însă ei s'au schimbat în această credință a lor. Numai un mic număr din aceia care susțineau a fi creștini primiră adevărul vestit de Pastor Russell și soții săi. Lucrarea restaurării adevărului a fost completă, dar lucrarea restaurării credinței creștinilor n'a fost completă. Nu toți creștinii mărturisiti s'au întors la Domnul și la credința lui Abraam.

³⁷S'au pregătit și publicat multe vorbiri de ale fratelui Russell care au fost răspândite de către el și soții săi peste tot pământul, și care vorbind expuneau fraudele în religie și legătura acestora cu lumea. S'a arătat că în timp ce unii pretind a fi reprezentanții Domnului pe pământ, nu erau decât reprezentanții lui Baal. Această expunere a fost atât de completă încât acești pretinși reprezentanți ai lui Dumnezeu

și-au pierdut aproape orice influență asupra poporului. Aceasta, a infuriat mult pe Iezabela antitipică, și a amenințat cu distrugere pe antitipicul Ilie care a scos la lumină legătura ei nepotrivită cu antitipicul Ahab și care a nimicuit pe preoții ei.

SFÂRȘITUL LUMII

³⁸Unii membrii zeloși ai bisericii au susținut cu tenacitate la adevărul că în anul 1914 se va întâmpla sfârșitul lumii, și ei au judecat că tot atunci trebuie să se întâmple și înălțarea bisericii va fi semnul răsturnării complete a imperiului lui Satan și înființarea împărăției lui Dumnezeu. Anul 1914 a trecut și împărăția n'a fost înființată. Clasa antitipică a lui Ilie, anume cei adevărat consacrați, erau descurajați și nedumeriți. Acest lucru este cunoscut unui mare număr de creștini consacrați încă pe pământ.

³⁹De sigur Dumnezeu nu avea de gând ca fiecare trăsătură a întâmplărilor lui Ilie să fie îndeplinite în antitip. Unele părți din întâmplările sale poate să fi avut loc numai spre a acoperi pe alte părți. Nu cunoaștem altă cale de a înțelege o profecie de cât examinând faptele care s'au întâmplat și apoi să le potrivim profetiei. Când faptele se potrivesc profetiei, putem fi siguri că cunoaștem interpretarea ei, sau cel puțin în măsura în care faptele se potrivesc.

⁴⁰Când Iezabel l'a amenințat pe Ilie el a fugit în pustiu, dar nu se spune pe cât timp. Că el a fost descurajat, este clar arătat de Scripturi. Nedumerirea și descurajarea clasei Ilie, care a urmat anului 1914, se potrivește tocmai chipului. Reproducem câteva paragrafe din T de V dela începutul anului 1915, care se referă la lucrurile despre care vorbim:

„Mintorându-se la chip, Regina Iezabel reprezenta pe fetele și fetul și familia ei. Profetul Ilie reprezenta pe poporul adevărat al lui Dumnezeu dela acel timp. Regina nu l'a persecutat ci l'a amenințat; și el a fost silit să fugă din nou în pustiu—nu se spune însă pe cât timp. Poporul în genere nu mai era sub aceeași influență ca înainte. Preoții lui Baal nu și-au mai recăstigat influența pierdută niciodată. Ilie a fugit iarăși în pustiu, unde a fost hrănit un timp; aceasta hrănire nu era o hrănire celor 1200 zile pe care i-o aduceau corbii, ci o hrănire specială pentru un timp mai scurt.

⁴¹După înțelegerea noastră această hrană specială a lui Ilie, după experiențele sale cu preoții lui Baal și fuga sa dinaintea lui Iezabel, reprezintă vestea specială care se dă acum poporului lui Dumnezeu. După ce Ilie a ajuns în pustiu, se vede o aplecare spre descurajare, și el a zis: „Ah,

Iehova Dumnezeu!...”, arătându-și prin aceasta descurajarea. Dar Dumnezeu l'a întărit dându-i o hrană specială în puterea căreia el a mers până la muntele Horeb. Acest munte reprezintă împărăția lui Dumnezeu, împărăția Mesianică. Să nu credem că prin această hrană spirituală vom fi păstrați și aduși până la timpul când împărăția va fi stabilită.

⁴²Ajungând la muntele Horeb Dumnezeu l'a făcut să vadă trei întâmplări de mărturie. (1 Regi 19:1-18) Vânturile care despicau munții reprezintă războiul prezent. Marea sguduire de pământ în mod simbolic reprezintă sguduirile sociale, asemenea cărora n'au fost mai înainte în lume, și care noi credem că are să se întâmple în curând. Acestea n'au să se întâmple îndată după începerea războiului, ci războiul va continua în timp ce sguduirile sunt în curs. Dar aceasta n'a fost tot. A treia demonstrație sau dovadă a fost un foc mare, care mistui totul dinaintea sa. Aceasta înseamnă anarhia care va urma sguduirii sociale. După aceeași Ilie a auzit „o voce blândă și subțire” reprezentând puterea dumnezească care va aduce lumii binecuvântările promise.—T de V 1-II '915.

⁴³Scripturile arată că Ilie și-a căutat adăpost într-o peșteră. Peștera reprezintă un loc de siguranță, de scăpare. Clasa Ilie se simțea la sfârșitul anului 1914 în siguranță sub protecția Domnului, dar fu în nedumerire neștiind ce să aștepte. Aceasta se arată prin următoarele rânduri care au apărut în T de V dela 15 Februarie 1915, după cum urmează:

⁴⁴Credem că timpurile păgânilor s'au sfârșit tocmai la timp, după cum se arată în Vol. 2 Studii în Scripturi. Mâna dreptății dumnezeiești lucrează acum la zdrobirea națiunilor după cum își sfărimă olarul oalele. Cataclismul străntorării va cuprinde în curând toată lumea, probabil în timp de 10 luni, sau poate să mai fie amânat. Noi credem că timpul pentru așezarea împărăției s'a împlinit la 21 Septembrie 1914. La acest timp, era timpul ca Domnul să-și însușească puterea sa mare să domnească, și națiunile erau deja infuriate. Din cauza mâniei lor prea mari ele și-au început războiul încă cu o lună mai de vreme de cum era hotărât.

⁴⁵În timp ce Ilie stătea în peșteră „Iehova trecea, și vânt tare și puternic despica munții, și sfărimă stâncile înaintea lui Iehova; dar Iehova nu era în vânt; și după vânt cutremur; dar Iehova nu era în cutremur; și după cutremur foc; dar Iehova nu era în foc; și după foc o voce blândă și subțire.”—1 Regi 19:11, 12.

⁴⁶Războiul mondial care s'a început în 1914

era antitipul cuvântului puternic. Era națiune contra națiune și împărăție contra împărăției. hotărâte să dărime temelia guvernelor lumii. Domnul nostru a profetit că, ca urmare a războiului vor veni la rând foamea, ciurma și cutremurul de pământ. Clasa Ilie a văzut cutremurul de pământ, adică sguuirile sociale cum nu au mai fost. Ei au mai fost martorii ciumei și foamei care a acoperit tot pământul. Focul nu înseamnă numai decât anarhie. Focul este simbolul nimicirii. Foamea și ciurma sunt nimicitoare. Foamea și ciurma care a urmat războiului mondial au fost mai nimicitoare decât însuși războiul. Clasa Ilie a văzut toate acestea întâmplându-se. Ei au mai văzut nimicirea credinței în Dumnezeu a multora care susțineau că sunt și stau pentru Domnul.

⁴⁸Numai când Ilie a auzit „vocea blândă și subțire“ el și-a acoperit fața cu mantia și eși la intrarea peșterii și Dumnezeu l'a întrebat: „Ce faci aici, Ilie? Vocea omenească este cel mai frumos sunet muzical pe care îl poate auzi omul. Iar vocea Domnului trebuie să fie și mai frumoasă. Vocea blândă, calmă și dulce pe care Ilie a auzit-o era vocea Domnului venind dinapoi, zicându-i: „Aceasta este calea, umblați în ea.“ (Isaia 30:21) Vocea era dela Domnul, îndrumându-l pe Ilie ce să facă. Dumnezeu îi spunea clasei Ilie lucrarea pe care mai trebuie să o facă. Ilie a fost îndrumat să se coboare să meargă și să ungă pe Elisei, lucrul pe care l'a făcut.

⁴⁹In 1914 lucrarea antitipică a lui Ioan Botezătorul era aproape terminată de către clasa unșă a Domnului pe pământ. Ioan Botezătorul întoarse pe unii dintre israeliți înapoi la Dumnezeu, reușind să-i pună din nou în legătura cuvenită cu dânsul prin legământul încheiat. La 1914 clasa Ilie restaurase toate învățăturile fundamentale învățate de către Isus și apostolii săi și care fură răpite și distruse de reprezentanții Diavolului. Ei restauraseră unora dintre creștinii mărturisitori credința lui Christos și a apostolilor. Dar întoarcerea poporului nu era completă, și după înțelesul profetiei lui Malachi, care spune că deoarece oamenii nu se vor întoarce la Dumnezeu, are să urmeze ziua cea înfricoșată și mare și pământul va avea să fie lovit cu blestem. Războiul lumii, cutremurele de pământ, foamea și ciurma *n'au fost oare expresiunea „urgiei lui Dumnezeu“* arătată de Scripturi sau drept împlinire a profetiei?

UNGHEREA LUI ELISEI

⁵⁰Dumnezeu a îndrumat pe Ilie să meargă și să ungă pe Elisei, zicându-i: „și pe Iehu, fiul lui Nimși il vei unge rege peste Israel; și pe Elisei, fiul lui Șafat, dela Abel-Mehola, il vei unge de profet în locul tău. Și se va întâmpla, că cel ce va scăpa de sabia lui Hazael, il va ucide Iehu, și cel ce va scăpa de sabia lui Iehu, il va ucide Elisei... și ducându-se de acolo, a aflat acolo pe Elisei, fiul lui Șafat, care ara, și 12 perechi de boi erau dinaintea lui; și trecu Ilie pe lângă el, și aruncă asupra lui mantia sa.“—1 Regi 19:16, 17, 19.

⁵¹Ungere înseamnă îmbrăcarea unuia cu autoritate să îndeplinească un lucru. Din Scripturile mai sus citate reiese că Elisei a fost îmbrăcat cu autoritate să ia locul și să lucreze în locul lui Ilie. Dumnezeu zise „Pe Elisei il vei unge de profet în locul tău. Aceasta arată clar, că deoarece Ilie era un martor de a da o mărturie pentru Dumnezeu, tot așa și Elisei trebuia să continue opera de a mărturisi despre Dumnezeu și după ce Ilie a dispărut. După ungerea lui Elisei, Ilie și Elisei au umblat tot împreună până la ridicarea lui Ilie. Este clar din aceste scripturi că Ilie reprezintă pe unșii Domnului în lucrarea lor pentru Domnul până la o anumită dată, iar Elisei reprezintă pe cei unși continuând acest lucru după ce lucrarea lui Ilie e terminată.

⁵²Se va observa că Ilie era descurajat atunci când ingerul lui Dumnezeu l'a trezit să mănânce, că Ilie de fapt s'a sculat și a mâncat și în puterea acestei mâncări a călătorit până la Horeb, muntele lui Dumnezeu. „Muntele lui Dumnezeu“ reprezintă împărăția. In 1914 Isus și-a început activitatea sau acțiunea împotriva Diavolului, iar în 1914 s'a prezentat clasei templului ca rege. La acel timp el a fost așezat în Sion ca peatră unghiulară. Tot a acel timp el a început să ia seceotală servilor săi, și să le ceară raport asupra întrebuițării talenților primiți, adică îngrijirea lor de interesele împărăției. De aceea muntele Horeb, muntele lui Dumnezeu, reprezintă timpul venirii lui Isus în templul său pentru strângerea clasei templului sau împărăției.

⁵³Se va observa mai departe că după ce Ilie a mâncat el s'a sculat și a venit până la muntele Horeb unde s'a ascuns în peșteră și a stat acolo. El se afla în peșteră atunci când a venit vântul puternic care a despiciat munții, cutremurul și focul precum și vocea blândă și subțire. Iată ce

insemna vocea blanda si subtire pentru dansul — „Iată aici mai este ceva de făcut Ilie.” Atunci el și-a acoperit fața cu mantia, a esit și a stat în usa peșterii, care în mod simbolic înseamnă că a zis: „Iată-mă, sunt aici pentru a-mă mărturisii pentru numele tău.” Numai după ce Ilie a mâncat din hrana pe care Dumnezeu i-a dat-o a fost el în stare să meargă până la muntele lui Dumnezeu, adică să ajungă până la timpul venirii Domnului în templul său, care era de asemenea timpul când Ilie a fost ridicat—reprezentând complectarea sau sfârșitul lucrării lui Ilie.

²⁴În nmuărul viitor vom examina lucrarea lui Elisei.

INTREBĂRI BEREANE

Ce se întâmplă prin hrana la timp cuvenit? După ce binecuvântarea va fi preamărită va continua ea să-și înmulțească cunoștința? § 1, 2.

Care este scopul acestui articol? Ce înseamnă cuvântul Ilie? Intrebuințează Dumnezeu pe un om nedeșăvârșit cu să reprezinte pe un alt om nedeșăvârșit? Pe cine tipifica Avraam și Moise, și cum? § 3-7.

Pentru ce s'a întors Israel de a se închina lui Dumnezeu și să închina lui Baal? Ce pedeapsă a pronunțat Dumnezeu asupra lui Ahab pentru aceasta? Ce s'a întâmplat la sfârșitul celor 3 ani și jumătate? Pentru ce s'a înfricoșat Obadiah? Ce învinuire i-a adus Ahab lui Ilie, și ce a fost

răspunsul profetului și propunerea către Ahab? Istori-sește cele întâmplate. Era aceasta profetic? § 11-15.

Ce însemnătate are Malachi 4:5, 6? Cum a implinit Ioan Botezătorul această profecie? Și-a îndeplinit-o el pe deplin? § 16-24.

Când s'a implinit Malachi 3:1? Ce lucru avea să fie făcut înainte de acel timp după Matei 17:11? Cine este Ahab și Iezabela antipică? § 25-30.

Ce lucrare de restaurare s'a început cu a doua venire a Domnului? Explică Psalmul 126:1-3 și 50:5 în această legătură. § 31-35.

Cine formează pe antipicului Ilie? Și a restaurat opera sa credința pe pământ? Ce a făcut antipicului Ahab și Iezabela în privința aceasta? § 36-38.

Dela ce dată s'a întâmplat sfârșitul lumii? Ce alte întâmplări mai aștepta clasa Ilie la acel timp? Și cum putem noi cunoaște că tâlmăcim bine profetia? Ce închipuia descurajarea lui Ilie și nutrirea sa tocmai înainte de a se sui pe muntele Horeb? § 39-43.

Care au fost cele trei mărturii date lui Ilie în peșteră pe muntele Horeb? Ce reprezintă această peșteră? Explică însemnătatea celor trei mărturii și „vocea blanda și subtire”. Când, pentru ce și cum avea să fie lovită lumea cu blestem? § 44-50.

Ce a fost îndrumat să facă Ilie în legătură cu Elisei? Pe cine reprezenta Elisei? § 51, 52.

Când a ajuns antipicului Ilie pe muntele lui Dumnezeu? Pentru ce a fost îndrumat să părăsească peștera după ce a văzut cele trei mărturii și să iasă să steie pe munte? § 53, 54.

V. I. 1-III '27

VINDEREA DREPTULUI DE ÎNTÂIA NAȘTERE

LECȚIUNEA PENTRU 17 APRILIE

—FACERE 27:16-23, 41-45—

„Irațiune sunt lui Iehora bazele mincinoase, iar acei ce lucrează cu credincioșie, sunt placerea lui.”—Proverbe 12:22.

REBECEI i-s-au născut doi fii, gemeni, Esau fiind numai cu un moment mai bătrân decât fratele său Iacob. Copii devin capetenii sau părinții a două națiuni tot atât de deosebite ca și ei înșiși. Numele lui Iacob a devenit cunoscut sub numele de Israel, popor deosebit al lui Dumnezeu, moștenitor al făgăduințelor prin părinții lor la marea făgăduință Abraamică. Urmașii lui Esau au devenit cunoscuți mai târziu ca Edomiți, care sunt bine reprezentați astăzi prin triburile Beduinilor din Arabia. La nașterea gemenilor profetia dumnezească a fost că cel mai bătrân va servi celui mai tânăr, iar apostolul Pavel ne spune că aceasta este o dovadă a preștiinței dumnezeiești cu privire la deosebirea de caracter a celor doi, și care dintre ei va fi cel ales ca să moștenească marea făgăduință a lui Dumnezeu către Avraam.—Romani 9:12.

¹Istoria arată că cei doi copii se deosebeau mult unul de altul. Unul era un vânător pasionat, trăind o viață de pădure și de oraș, însă asociindu-se cu po-

poarele păgâne din jur, și ca moștenitorul a două treimi din averea tatălui său, după cum era legea evreească, fără îndoială el era bine primit ori unde mergea. Pe de altă parte despre Iacob ni se spune că el era un om simplu, locuind în corturi, adică era un lucrător de câmp, simplu, devotându-și toată atențiunea la tatăl său. La vârsta de 32 de ani a celor doi gemeni o întâmplare a avut loc între dâșii, care era de mare însemnătate pentru amândoi, în ce privește viitorul. Esau era într-o cursă de vânătoare, și s'a întors rupt de foame acasă, Iacob tocmai își ferbea o oală de linte roșie pentru sine, a cărei miros făcu și mai mare poftă lui Esau. Alexandru White istorisește întâmplarea în următoarele cuvinte:

²„Esau era un om al sporturilor, furios, repede, violent, sgomotos, sălbatic, stângaciu, plin de vervă și un proverb de curaj și răbdare, ... ochii săi erau ochi de vultur. Urechea s'a niciodată n'a dormit, și arcul său niciodată n'a dat greș. El era un prinț între oameni, un favorit al lor—totdeauna mai animal decât om.”

„Dar gusturile și aplicările sale, dorințele și plăcerile sale erau pământești. Puțin îl interesa Dumnezeu părintelui său și legământul cel mare Abraamic în care se încredea tatăl său. Din acest punct de vedere dreptul său de întâia naștere era deja vândut, adică pentru dânsul acest fapt își pierduse deja valoarea. Pentru dânsul făgăduința lui Abraam era o nimicie toată în comparație cu plăcerile lumesti pe care le sorbea cu poftă. Pe de altă parte, Iacob moștenește dispoziția tatălui său de statornicie și dragoste pentru făgăduința lui Dumnezeu, părându-i atât de rău că prin o simplă întâmplare de naștere el să piardă un drept atât de valoros și pe care fratele său nu-l apreciază. Fără îndoială el o fi auzit de mamăsa despre profeția că cel mai bătrân va servi celui mai tânăr, care pentru dânsul era oarecare rază de speranță că va deveni cândva și cumva moștenitorul acestor făgăduinți.

APRECIEREA FĂGĂDUINTELOR LUI DUMNEZEU

„În inima sa Iacob plănuia posibilitățile unei atât de mari moșteniri, binecuvântarea lui Dumnezeu, și că în urmă urmașii săi vor fi întrebuințați de către Atotputernicul pentru binecuvântarea tuturor națiunilor, popoarelor, neamurilor și limbilor. Fără îndoială că de mai mulți ani el căuta ocazia să cumpere de la Esau dreptul de întâia naștere pe care acesta nu îl aprecia. Și acum când fratele său era rupt de foame, nu era pare aceasta o ocaziune bună să-i deie acestuia fiertură de linte și el să cumpere de la el ceea ce el nu aprecia, și care pentru Iacob era de cea mai mare valoare pământească? Toată lumea știa că dreptul de întâia naștere a lui Esau e de vânzare: Esau știa, Rebeca de asemenea, precum și Iacob. De mai multă vreme Iacob aștepta să sosească momentul potrivit ca să facă târgul. Această ocaziune veni atunci când fratele său Esau s'a întors dela o vânătăre flămând și când Iacob tocmai pregătise masa. Astfel când Esau a zis: „Iacobe, sunt rupt de foame, aș dori să mă înfrupt și eu din linte pe care ai făcut-o atât de bună”. Iacob i-a răspuns: „Da, poți să o ai toată linte și eu voi rămânea flămând pe o condiție: tu ești mai bătrân, și de aceea ai dreptul să moștenești binecuvântarea dreptului de întâia naștere. Dar ce valoare are aceea pentru tine? Ce-ți pasă ție de binecuvântarea strămoșului tău Abraam? Dacă vrei această fiertură de linte mai mult de cât binecuvântarea, poți să o ai. Binecuvântarea e o chestiune de credință, pe când fiertura este un fapt. Știi că ai foarte puțină credință în ce privește promisiunea și mai știi că ești foarte flămând și dorești această fiertură. Și eu aș mânca-o, și încă cu ce poftă, dar totuș, dacă îmi dai în schimb dreptul de întâia naștere ți-o las toată ție și eu rămân flămând.”

„Răspunsul lui Esau a fost: „Ia-l, Iacobe: poate să fie de vre-o oarecare valoare, dar îți spun sincer că nu prea am încredere. După părerea mea popoarele din jur pe care tatăl notru Isaac le numește păgâni, sunt oameni foarte de treabă: unii dintre ei vecini foarte buni. Și aș mai putea psune fără ca să doresc să te batjocuresc, Iacobe, că după credința mea pe tine te preocupă prea mult această făgăduință, care

aproape te-a nenorocit în ce privește viața socială. Pentru ce nu mai vii câteodată să ne mai petrecem cu ceilalți oameni de treabă? Totuș, dacă vrei partea mea în făgăduința lui Abraam pentru această fiertură, mă rog, poți să o ai—dă aici fiertura.” „Așteaptă un moment, răspuse Iacob, hai să facem lucrul așa cum se cade. Jură-mi că târgul pe care-l facem acum este un târg care rămâne veșnic încheiat.” „Ce mă împotărește răspuse Esau: jur cât vrei, dă-mi fiertura.” Astfel fu preocupat marele legământ cu jurământ al lui Dumnezeu și binecuvântările prețioase care le conținea pentru prezent și viitor. Nici Iacob și nici Esau nu-și dădeau seama de ceea ce au făcut, căci mistierile cuprinse în acest legământ n'au putut fi descoperite decât abea după începutul veacului evanghelic, cari, după cum spune apostolul, și acum numai sfinților au fost descoperite, prin primirea Spiritului sfânt.

PRIMIREA BINECUVÂNTĂREI

75 de ani au trecut dela facerea târgului. Cu toate că Esau era tot vânător, fraternizând cu popoarele păgâne din jur, și s'a căsătorit cu două femei Cananee, era încă tot favoritul tatălui său. Pe de altă parte Iacob era tot cu frica de Dumnezeu, nădăduind în realizarea cumpărării sale, pe care dânsul o aprecia, atât de mult. Isaac era acum bătrân și orbise. Și a crezut de cuviință să așeze rânduelile pentru moșia sa în mâinile celui mai bătrân, Esau. El a anunțat familiei că vrea să împartă binecuvântarea patriarhală, și la îndrumarea sa Esau a eșit să pregătească un prânz pentru tatăl său înainte de pronunțarea binecuvântării. Rebeca și-a adus aminte de profeția că cel mai bătrân va servi celui mai tânăr, iar Iacob îi spusese despre târgul cu fratele său în ce privește dreptul de întâia naștere în care privință avea până și jurământul fratelui său. Atât Rebeca cât și Iacob veghiau acum să vadă dacă Esau își va aduce aminte de vinderea dreptului și a binecuvântării sale și va renunța la primirea binecuvântării. Iar când Esau a observat a nesocoti târgul și jurământul său, Rebeca și cu Iacob s'au hotărât să-și susțină drepturile pe orice cale ce le stătea la îndemână. Dar considerând că Isaac n'o să știe de acestea, Rebeca cu Iacob s'au hotărât să-l înșele.

„După cum îl indică și numele, Esau era un om puros: astfel că cei doi conspiratori se hotărâră ca Iacob să îmbrace hainele mai fine ale lui Esau, să vorbească pe cât se poate în vocea sa și să-i aducă tatălui său o mâncare gustoasă și să primească binecuvântarea părintească în timp ce Esau era încă la vânat. Ca nu cumva Isaac să aibă vre-o neîncredere și să pipăie pe fiul său, Iacob și-a îmbrăcat grumazul și mâinile cu pielea unui ied tânăr. Amăgirea a reușit, și Isaac—după ce a zis „vocea este vocea lui Iacob, iar mâinile acestea sunt mâinile lui Esau”—i-a dat binecuvântarea. Esau însă, care nu era călăuzit de nici un principiu, nu s'ar fi silit să primească binecuvântarea cu tot faptul că el odată o vânduse, nu așa mult pentru că era doar interesat în făgăduința Abraamică, dar de frica ca nu cumva această tranzac-

ție să-l păgubească în ce privește moștenirea sa în averea lui Isaac. După legea jidovească două treimi din averea părintelui trecea asupra întâiului născut. Esau nuțai de aceasta se temea și nu doar că îl interesa făgăduința. Inima sa s'a întunecat de ură, pismă, mânie și spiritul deucidere și și-a zis: „Zilele de bocet pentru părintele meu se apropie; și atunci voi ucide pe Iacob fratele meu.“

DIN CAUZA CREDINȚEI IACOB S'A FĂCUT FUGITIV

Intențiunile de omor ale lui Esau au ajuns la urechile mamei lui Iacob, care l'a sfătuit să fugă un timp și să locuiască la părinții ei. Iacob, care era pe atunci de 57 ani, a urmat acestui sfat și a pornit să-și facă avere proprie și să lase întreagă moștenirea în mâinile lui Esau, ținând numai la promisiunea dumnezească. Aci vedem o altă dovadă a credinței lui Iacob în Dumnezeu. El putea să regrete sau să-i pară răul de târgul care l'a făcut, putea să renunțe la binecuvântare în favoarea lui Esau. Dar aceasta n'a voit s'o facă, orice l'ar costa—averea părintească, casa părinților, legăturile sociale și familiare. Cu frică și respect față de Dumnezeu și făgăduința sa el și-a preferat să plece; el voia să-și pună la probă devotațiunea sa față de Dumnezeu și credința în făgăduința sa. Astfel nu ne miră că în călătoria sa ingerul lui Dumnezeu i-s'a arătat la Bethel, asigurându-l că va deveni mare și mare va fi și răsplata sa. Credința și zelul lui Iacob erau de felul acelor pe care Dumnezeu îi aprobă, de felul pe care el, începând dela Abram și până în ziua de azi, i-a binecuvântat.

AMĂGIREA LUI ESAU DE CĂTRĂ IACOB

„Să-l scuzăm noi ca creștini pe Iacob și pe mama sa și să spunem că au făcut bine prin aceea că au mințit lui Isaac prin cuvânt și prin fapt? Nu. Nu putem aproba această cale, și cu toate acestea este prea invederat că nu ne putem avânta să judecăm purtarea lui Iacob după măsurile pe care le-am aplica nouă. Fiind creaturi noi concepute de Spiritul sfânt, noi trebuie să avem o cunoaștere și mai clară a voinței Domnului în asemenea cazuri, exercitând o credință mai mare decât a lui Iacob. Dar în cazul său, ce alta putem aștepta dela un om firesc? Părerile noastre despre rău și bine trebuie formate după măsurile dumnezești, și cu toate că nu putem presupune că Dumnezeu aprobă astfel de căi, pe care a mers Iacob și Rebeca, trebuie să ne reținem totuș dela critica faptelor lor, observând că după cât arată Biblia Dumnezeu nu l'a invinuit, muștrat sau pedepsit pe Iacob pentru purtarea sa. Dimpotrivă, observăm că în drum spre Laban ingerul Domnului i-s'a arătat în vis, arătându-i favoare prin vedeniile și descoperirile și asigurările protejării și griiei dumnezești, fără a i-șe aminti nimic despre amăgirile prin care el a ajuns la moștenire. Când Dumnezeu nu spune nimic, este înțelept ca nici noi să nu spunem prea mult sau să criticăm calea lui Iacob.“

„Pe ce altă cale mai bună putea Iacob să apuce? Dacă el avea o credință și mai mare atunci aștepta ca Dumnezeu să-i aducă binecuvântarea care el o

doria, și care Dumnezeu prezise că va fi a sa, și pe care el o cumpărase pe un preț mai mare decât valoarea ei aparentă după socoteala lui Esau, de o valoare incomparabilă mai mare după socoteala lui Iacob. Unii încearcă să susțină că necazurile, greutatele și probele care l'au întâmpinat pe Iacob fugind de acasă ar fi fost drept pedepse din partea lui Dumnezeu asupra sa. Noi însă susținem că Iacob nu le-a socotit în acest fel; și scripturile ne spun că pe cei care Domnul îi iubeste, îi biciuiește, și în cazul lui Iacob scripturile ne spun deadreptul că Dumnezeu l'a iubit pe Iacob. Tot așa se întâmplă și astăzi copiilor celor mai sinceri și devotați a lui Dumnezeu. Faptul că ei dau peste încercări și greutăți, descurajări și persecuțiuni încât sunt siliți să fugă ca să-și scape viața, nu înseamnă retragerea favoarei lui Dumnezeu dela dânsii. Dimpotrivă, după cum apostolul ne spune, acestea sunt tocmai în folosul lor, pregătindu-i pentru incomparabila mărime și binecuvântare în viitor. Tot astfel și în cazul lui Iacob, probele, încercările și necazurile sale l'au pregătit mai mult pentru aprecierea binecuvântării obținute.“

„Textul nostru spune: „Urmasii lui Iehova buzele mincinoase, dar și cei care sunt credincioși, sunt plăcerea lui Dumnezeu. Dintre aceia care curățiau farfuria pe limbă și în gânduri să fie necurat și spurcat. El era dintre aceștia. Începea cu credincioșie.“ Nici nu putem spune că el s'ar fi purtat egoist față de fratele său, căci el s'a purtat cu atâta credincioșie și loialitate față de fratele său cum rare ori se vede. Iacob n'a reclamat nici o parte a treia din moștenirea care se cuvenea lui mai tânăr din averea și moșia tatălui său, iar în schimb i-a mai oferit și dat lui Esau un dar dintre cirezi și dintre oi, vite și alte averi. Dacă am voi să spunem că Iacob a avut „buzes mincinoase“, observăm că el era omul care avea o inimă credincioasă și onestă. El a mințit pentru a-și apăra dreptul și pentru că credința sa nu era destul de puternică pentru a se încrede cu totul lui Dumnezeu în privința moștenirii pe care el o prețuia atât de mult și pentru care el a jertfit totul ca s'o obțină.“

„Lecțiunea pe care creștinul o învață din acestea este aceea, că el nu numai că trebuie să socotească, după cum a socotit Iacob, valoarea făgăduințelor și favoarei și binecuvântării dumnezești mai presus de toate interesele pământești, ci cu acelaș zel și devotațiune să exercite și să dovedească o credință și mai mare, încrezându-se în Dumnezeu ca să-i deie binecuvântările și făgăduința făcută. Aceasta e ceea ce a făcut Abraam, dar Iacob invederat n'a putut să o aprecieze în deplin. Lui Abraam i-s'a cerut să jertfească pe Isaac, moștenitorul făgăduinței, prin care avea să vină binecuvântarea făgăduită a lui Dumnezeu. Dar Abraam a avut o credință complectă în Dumnezeu, și când credința sa a fost dovedită în deajuns, Abraam l'a primit pe Isaac ca dintre cei morți. (Ebrei 11:19) Nu încapă nici o îndoială că, dacă Iacob avea această credință a lui Abraam, cumva și în careva chip Dumnezeu totuș i-ar fi dat binecuvântarea, oricare

ar fi fost intențiunile tatălui său Isaac sau necinștea lui Esau în călcarea legământului său.

APLICAȚIA CARE O DĂ APOSTOLUL ACESTEI INTÂMPLĂRI

¹⁴Apostolul se referă la această întâmplare, și la vânzarea dreptului de întâia naștere, și-l invinuieste pe Esau pentru spiritul său indoelnic și nestatornic—spiritul care nu apreciază mila și favoarea dumnezească. El vorbește de Esau ca de „un desfrănat și lumesc, care pentru o singură mâncare dă dreptul său de întâia naștere.” (Evrei 12:16) El a fost socotit în acest fel fiind că el s'a asociat cu păgânii, lua parte la petrecerile lor, cari n'aveau nici un principiu, nici o speranță și erau dedați numai lucrurilor acestui timp, bune sau rele, preferându-și pe acestea în locul celor viitoare, pentru care ei nu aveau credință și nici nu le puteau aprecia. Faptul că Esau a fost însemnat și prin moștenire un om sălbatec, iubind mai mult lucrurile lumesti și firești, nu este nicidecum o condamnare sau în defavoarea sa, ci chiar contrarul. Dacă lipsa sa de apreciere a lucrurilor spirituale se datorase unei pofti depravate moștenite, putem spune că jertfa de răscumpărare a lui Isus acoperă toate lipsurile sale și la timpul convenit Esau va pricepe și aprecia lucrurile mai bune, primind binecuvântările și îndurările pe care le va da acest răscumpărător în timpul de o mie de ani. (Fapte 3:19-21) Dacă Iacob lua calea pe care a luat-o Esau pentru dânsul chestia n'ar fi fost atât de ușoară fiind că, după pășirea Iacob era de un spirit mai fin, o minte mai ageră, un suflet mai nobil, și era mai puțin atins de decăderea lui Adam.

¹⁵Tot astfel vedem că se întâmplă și astăzi. Găsim mulți oameni firești de tipul lui Esau pe care nu interesează nici cât de puțin lucrurile spirituale. În jocurile de simțăminte nu putem decât să-i simpatizăm, și să ne bucurăm înaintea la timpul când îndurarea lui Dumnezeu îi va cuprinde și pe dânsii, ajutându-le prin judecata care va fi pusă în linie în cursul Mileniului (cu răsplățile și pedepsele ei), care îi va face să vadă calea cea bună și să învețe dreptatea, și apoi să ajungă (dacă vor voi) la desăvârșirea omenească și viața veșnică pe pământ. Pe de altă parte, dacă prin darul lui Dumnezeu am avut prilejul să fim înscuți cu o inimă mai bună, mai credincioasă, binecuvântarea noastră este mare și trebuie apreciată. Noi vrem mai mult decât un avantaj asupra tipului lui Esau. De sigur Domnul așteaptă mai mult dela noi decât dela tipul lui Esau, până și noi înșine trebuie să așteptăm mai mult dela noi înșine decât așteaptă cerșinii noștri din clasa lui Esau.

VINDEREA DREPTULUI DE ÎNTĂIA NAȘTERE SPIRITUAL

¹⁶Examinând mai de aproape argumentul apostolului găsim că el nu se adresează lumii, ci bisericii, ne îndeamnă să apreciem darul lui Dumnezeu și să nu ne vindem dreptul de întâia naștere. Lumea are drept de naștere pe care să-l poată vinde. Copiii ai lui Adam ei sunt cu toții „vânduți păcatului.” Domnul se adresează numai acelor care prin harul

său au scăpat din această robie, fiind îndreptați prin credință în sângele prețios al lui Christos. Am fost și noi în robie, dar acum suntem liberi, căci aceia care cred în Fiul, „Fiul îi face liberi, și vor fi liberi în adevăr.” (Ioan 8:36) După ce suntem astfel liberi darul lui Dumnezeu către noi este acela că ne invită să devenim moștenitori ai legământului Abraamic—moștenitori ai binecuvântării pentru care Iacob a fost în stare să jertfească totul. Noi ajungem moștenitori ai acestei binecuvântări, după cum arată apostolul, prin faptul că primim pe Domnul Isus și ne jertfim cu dânsul până la moarte. Ideea care reiese din argumentul apostolului este că cei consacrați sunt reprezentați prin cei doi fii ai lui Isaac, iar moștenirea făgăduinței Abraamice stă între ei, și unii o vor obține iar alții nu.

¹⁷Apostolul dorește să ne facă să observăm clasa care va moșteni făgăduința. Aceștia nu trebuie să fie ca Esau nepăsători, lumesti, fără socoteală despre lucrurile lui Dumnezeu care le făgăduiește acelor care exercită credință. Dacă cineva totuși merge pe drumul acesta al nepăsării și neglijenței de sigur va găsi ocazii destule să-și precupească întâietatea și moștenirea sa. Ea va trece acelor care o vor aprecia după valoarea ei, întocmai după cum moștenirea legământului Abraamic s'a strecurat dela Esau și a fost obținută de Iacob.

„PENTRU O FIERTURĂ DE LINTE”

¹⁸Adevărat, Esau a mâncat cu poftă o întregă fiertură de linte, dar apostolul o reduce la cea mai mică însemnătate spunând „o singură mâncare.” Apostolul vrea să arate că ceea ce a primit Esau în schimbul dreptului său de întâia naștere era de o valoare atât de mică încât nici nu o poate descrie în cuvinte. În ochii săi era atât de neînsemnată, încât o considera ca o nimică toată, un lucru fără socoteală, cu toate că pentru Esau fiertura a fost de mare valoare, pentru un moment. Tot astfel ni se întâmplă și nouă dintr'un punct de vedere nouă ni se pare că primim cine știe cât în schimbul celor spirituale pe care le vindem, dar din alt punct de vedere nu primim absolut nimic; căci noi am venit în această lume și noi ne vom duce de aici. Aci ne aducem aminte de cuvintele lui Ioan care spune: „Lumea trece, și pofta ei; dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veșe.” —1 Ioan 2:17.

¹⁹Să examinăm acum mai puțin căi de a ne vinde dreptul de naștere, ținând seamă că numai aceia care sunt în legământ cu Dumnezeu și cu Christos au drept de naștere pe care să-l poată vinde.

²⁰Cei reprezentați de Esau sunt aceia dintre poporul Domnului care iubesc lumea și lucrurile care sunt pe lume, care pun multă însemnătate pe plăcerile timpului prezent. Imbucurarea acestora înseamnă aprobarea lumii, casă frumoasă, haine frumoase și mâncare din prisos. Dacă prin înstăruirea lui Dumnezeu aceste binecuvântări cad în calea noastră ele nu pot fi decât probe, încercări ale credinței, fiind că lumea de azi se află într-o stare nelăcută prin cadere și prin mașinațiunile adversarului. Proba să punem

atunci când pe deoparte vedem datoria și credințioșia de partea Domnului, iar pe de alta vedem lucrurile bune ale veacului prezent, alegându-le, pe cele din urmă în paguba celor dintâi. Nu putem servi și lui Dumnezeu și lui mammon, și astfel suntem siliți să facem o alegere. Fericiți sunt aceia care și-au ales cum își alege Iacob, să piardă toate avantajele pământești, când aceasta li se cere, pentru serviciul și cauza dumnezeiească, ca să obțină făgăduința cerească. Nefericiți sunt aceia care iubesc lumea de azi, bucuriile și fericirile ei, plăcerile și emulațiunile și averile stărilor de azi, astfel că țin mai mult la acestea și sunt aplecați să se despartă de dreptul lor de naștere pentru a putea ținea la aceste nimicuri ale prezentului. Adevărat, vânzătorii nu-și dau pe deplin seama de valoarea lucrului de care să despărțesc, și poate nici nu au în gând ca să se despartă de el cu totul, însă se pune asupra fiecăruia încercarea, și fiecare trebuie să fie pregătit pentru dânsa.

21 Nici o clasă de oameni dintre aceia care se susțin a fi poporul lui Dumnezeu nu sunt mai ispitiți pe linia de a-și vinde dreptul de întâia naștere ca predicatorii, presbiterii. Pe măsură ce ajung la adevăr, și adevărul ajunge la ei, și după aceea iubesc ușurința și numele bun sau fama sau averea, sau poziția socială în lume, ei dovedesc necredințioșie care necredințioșie duce la pierderea moștenirii. Noi nu spunem că pentru aceasta ei vor fi chinuți undeva în iad, ferească Dumnezeu. Noi susținem numai ceea ce spun Scripturile că moștenitorii legământului Abraamic, moștenitorii făgăduinții Abraamice, nu pot fi decât aceia care o apreciază și sunt pregătiți să piardă orice pentru obținerea ei. Aceasta este întocmică lui Dumnezeu: ca să-l pună pe probă, să dovedească, să-l încerce pe fiecare fiu care în urma acestui legământ vrea să ajungă membru în corpul lui Christos.

22 Încă puțin și norii care acopăr îndurările și darurile lui Dumnezeu vor trece, și noi vom putea vedea cu fața descoperită bogățiile neîntrecute ale acestei moșteniri dumnezeiești împreună cu toți sfinții care au luptat și s'au străduit pentru această nespasă și mare răsplată. Încă puțin, și aceia care ca Esau și-au vândut drepturile de naștere pentru foloasele acestei lumi, pentru plăcerile și cinstea între oameni, vor vedea târgul mizerabil pe care l'au făcut. În lumina acelei zi glorioase lucrurile înalte pe care oamenii le-au socotit de mare preț vor fi văzute în adevărata lor lumină, ca fiind mai puțin decât „o singură mănecă”, mai puțin decât o îmbucătură care a hrănit corpul numai pentru un moment—viața prezentă—care nu e decât un moment față de veșnicie. Acum este timpul pentru aceia care vreau să aleagă în care clasă vor să se găsească ei; acum este timpul să punem deoparte orice greutate a lumii, orice impresurare a păcatului și să ne facem socoteala, punând

totul pe altarul Domnului, jertfind toate cele pământești pentru a putea obține dreptul de moștenitori ai lui Dumnezeu și conmoștenitori ai lui Isus Christos Domnul nostru, dacă suferim cu dânsul, ca să fim și mărită cu dânsul.—Romani 8:17.

INTREBĂRI BEREANE

Câți copii a avut Rebeca și cum s'au născut? Cări sunt urmașii lui Iacob și cari a lui Esau? § 1.

Cine era Esau și cu ce se ocupa el? Ce fel de om era? § 2, 3.

Au fost plăcerile lui Esau potrivite? În ce chip și-a pierdut Esau dreptul de întâia naștere încă înainte de a fi vândut-o legal lui Iacob? § 4.

Care era preocuparea continuă a lui Iacob? Care a fost propunerea lui Iacob către Esau în privința foamei de care amândoi suferiau? § 5.

Cum aprecia Esau făgăduința dumnezeiească? Și cum o aprecia Iacob? Istorisește târgurile dintre cei doi cu privire la dreptul de întâia naștere. § 6.

Cât timp a trecut dela această târguială până la primirea binecuvântării? S'a simțit Esau rău după? § 7.

În ce chip, în aparență înșelându-l pe Iacob binecuvântarea? Ce îl întrebă Iacob după ce a primit din binecuvântare? § 8.

Cum și-a dovedit Iacob credința și promisiunea sa față de promisiunea lui Dumnezeu? § 9.

Putem noi aproba felul cum au procedat Esau și Rebeca binecuvântarea? Avem noi dreptul să judecăm pe Iacob? § 10.

Pe ce cale trebuia să apuce Iacob? Ne arată care l'au urmărit mai târziu, au fost ele ca o pedeapsă de la Dumnezeu pentru calea sa nepotrivită? § 11.

Pentru ce nu se poate spune că Iacob a mârșit în adevăratul sens al cuvântului? § 12.

Ce lecțiune învață creștinul de aci? Ce credință trebuie să poseadă Iacob? § 13.

Ce spune apostolul despre această întâmplare? Ce oboară el pe Esau și condamnă pe Iacob? Ce putem spune despre dorințele lumesti a lui Esau? § 14.

Se înșală astăzi oamenii de spiritul lui Esau? Care este avantajul nostru față de dânsii? § 15.

Cui se adresează apostolul prin aceste cuvinte? Cine are dreptul de naștere pe care să-l poată vinde? § 16.

În ce chip vor fi socotite vânzările nașterii dintâi atunci când legată de întâia naștere spirituală? § 17.

Cum socotește apostolul valoarea lucrurilor primite în schimbul dreptului de întâia naștere? § 18.

În ce chip ne putem vinde dreptul de întâia naștere? Care sunt probele pe care Domnul le pune asupra noastră în această privință? § 19, 20.

Cine are cele mai bune ocaziuni de a-și vinde dreptul de întâia naștere? § 21.

În ce chip vor fi socotite vânzările nașterii dintâi atunci când veacul evangheliei va fi sfârșit, și sfinții vor fi înmărmurați și pe pământ va fi introdusă domnia lui Christos?

IACOB ȘI ESAU

LECTIUNEA PENTRU 24 APRILIE

— FACERE 33:1-11 —

„Faceți-vă buni dar unii către alții, miloși, iertători unii altora după cum și Dumnezeu v'a iertat în Christos” — Efeseni 4:32.

LECTIUNEA de față se ocupă cu pășunile lui Iacob în cursul celor 20 de ani în care timp a lipsit de acasă și a petrecut în pământul Padam-Aram, despre reîntoarcerea sa în pământul Canaanului însoțit de familia sa și turmele sale și cu întâlnirea dintre cei doi frați. Este probabil ca în cursul acestei lipse de acasă cei doi frați, Iacob și Esau, n'au mai comunicat unul cu altul, dar nu este nici un motiv pentru a crede că doar n'ar fi știut unul ce i-se întâmplă celuilalt în acest timp. De fapt, declarația că Iacob a trimis soli la Esau în muntele Seir pentru a-l informa despre întoarcerea sa (vezi Facere 32:3), ar arăta că știa că fratele său nu mai locuiește în pământul Canaanului. Amândoi se îmbogățiseră între timp, Iacob prin o muncă grea și statornică, iar Esau mai mult prin răpire.

Când Iacob a fugit de acasă să-și caute femeie din familia mamei sale și să aștepte acolo până ce ura fratelui său se va mai răci, el nu credea să steie un timp atât de lung cum a stat și cum i-a fost hotărât de împrejurările sau îndurările lui Dumnezeu. Introducerea sa a Rachelei și iubirea stăruitoare și statornică pentru dânsa formează una dintre cele mai frumoase istorii ale Bibliei despre iubire. În general nu se prea știe că la timpul când Iacob a părăsit casa părinților săi el era în etate de peste 70 de ani. Dar în acele zile această vârstă nu era socotită prea înaintată și era tocmai în tărnia bărbătească cum ar fi bunăoară un om la vârsta de 30 de ani în zilele noastre. Activitatea sa de spirit și puterea de corp sunt arătate prin întâmplarea care l'a introdus pe dânsul Rachelei și tatălui său. Ajungând la corturile lui Laban el a observat cum turmele așteaptă în jurul fântanei. Lui Iacob aceasta îi părea o prădare de timp și a întrebat cauza acestei așteptări. I s'a spus că turmele trebuie să aștepte acolo până ce se vor aduna păstorii ca să răstoarne peatra de pe fântână. Între timp sosi și Rachele cu turmele tatălui său punându-se în rând cu celelalte turme care așteptau. Iacob, inspirat de prezența ei, s'a pus și singur a răsturna peatra de pe fântână și a adăpat turmele Rachelei.

Astfel Iacob își găsi imediat femeie; nu o putea însă lua numai decât, fiind că nu avea nici un dar să-i deie. Tatăl Rachelei era un om sgârcit, și folosindu-se de împrejurarea că Iacob era un fugitiv și nu avea nimic ce să-i ofere Rachelei, a consimțit să-i deie, pe Rachele pe condiția ca să-i servească 7 ani de zile. Fără cuvânt Iacob a primit propunerea, și pentru că iubirea sa pentru Rachele era mare cei șapte ani au trecut foarte repede. Când era însă să se facă căsătoria Iacob fu înșelat, un lucru foarte ușor de făcut, datorită obiceiurilor din acele timpuri. Mireasa acoperită prezentată și primită în lumina

intunecoasă a camerei s'a dovedit mai târziu că este Lea, sora Rachelei. Unchiul păcătos dorea să facă un alt târg care să servească scopurilor sale egoiste și sgârcite, și atât era de convins acum despre iubirea lui Iacob pentru Rachele și ținerea sa la cuvântul său în cât Laban i-a dat și pe Rachele pe făgăduința că să mai servească alți 7 ani pentru Rachele. Astfel căsătoria lui Iacob cu Lea și Rachele a fost amânată doar cu câteva zile.

În cursul anilor de slujbă la socrul său, familia lui Iacob s'a înmulțit repede. La sfârșitul celor 7 ani el s'a reangajat pentru plată, pentru a avea mijloacele necesare la întreținerea familiei sale. Dar Laban adesea își schimba cuvântul în privința salariului care îi datoroa lui Iacob, totdeauna în spre paguba lui Iacob; și dacă nu era Iacob un om muncitor și grijitor, și dacă n'ar fi planat asupra-i binecuvântarea cuvântului lui Dumnezeu, el ar fi rămas toată viața un om sărac.—Facere 31:42.

La sfârșitul celor 20 de ani Iacob a crezut de cuviință să se întoarcă în pământul Canaanului. Atitudinea lui Laban se schimbase, și Iacob primise o veste dela Dumnezeu. (Facere 31:3) El se hotări să plece pe ascuns; nu pentru că era un om stricat, cum se spune uneori, ci pentru că Laban era un om gelos în care nu te puteai încrede. Iacob se afla într-o poziție foarte grea: el părăsea pe un socru vicelan, iar înainte îl avea pe fratele său care îi promise să-lucidă, cu care trebuie să facă o oarecare pace. Pe măsură ce el se apropia de pământul făgăduinței, la care erau îndreptate speranțele sale, care era pentru dânsul țara moștenirii sale deși numai ca străin și călător printr'însa, cuvântul i s'a trimis că Laban îl urmărește. Nu se poate spune doar că Laban ar fi avut intenția ca să-i răpească turmele lui Iacob, dar știind firea moale și gentilă a lui Iacob el spera să-l convingă pe acesta, să-i vorbească până îi va ceda ceva din turmele și cirezile sale pentru care el murise atâta.

„Laban susținea că Iacob i-ar fi furat zeii. Faptul era că Rachele luase câteva chipuri mai mici pe care dânsa a reușit să le ascundă atât de bine în cât Laban nu li-a putut găsi cu toate cercetările minuțioase ale bagajelor lui Iacob. Laban îl suspecta pe Iacob, și acesta simțea că el este tratat pe nedreptul. Laban și Iacob încheiară apoi un lezământ, care lezământ fu însă încheiat pe neîncredere. S'a făcut un stâlp de peatră, în jurul căruia s'au adunat mai multe pietre. „Această movilă să fie astăzi mărturie între mine și între tine.” (Facere 31:48) Ei numără movila „Mispa”, care înseamnă movila mărturiei, căci Laban zise: „Dumnezeu va veghea asupra mea și asupra ta când vom fi despărțiți unul de altul.” Cuvântul

„Mișpa” îl vedem adesea înscris sau gravat pe obiecte de amintire, cu înțelesul că el înseamnă: „Domnul să vegheze asupra-ți și să îngrijească de tine”; dar Mișpa, în înțelesul lui original, este mai mult o amintire de neîncredere decât de iubire.

Iacob și-a continuat drumul, cu mai multă ușurință ca până aci. În drum el a avut o vedenie, văzând pe îngerii lui Dumnezeu, și a zis: „Aceasta este oastea lui Dumnezeu.” El numi locul Mahanain, sau oaste îndoită; era oastea sa și a lui Dumnezeu. (Facere 32:2, 3) După aceasta a trimis soli la fratele său Esau avizându-l de întoarcerea sa, și spunându-i că speră să afle har în ochii săi. Mai târziu solii i-au comunicat că Esau îi iese spre întâmpinare, dar cu 400 de bărbați înarmați. Iacob s'a înfricoșat. El nu-și putea da seama de însemnătatea oastei îngerilor pe care îi văzuse. După ce a făcut unele pregătiri de precauțiune, el s'a pus în rugăciune invocând pe Dumnezeu și legământul care îl încheiase cu dânsul înainte cu 20 de ani la Bethel.—Facere 28:13-15.

Iacob s'a mai pregătit să-l împăciuiască pe Esau, dacă se poate. El despărți mai multe turme și cirezi și cămile și asini pe care să le dăruiască fratelui său, și o înțelepciune la care l'a călăuzit în totdeauna; turmele și cirezile astfel alese le-a pus la distanță una de alta care evident vor avea o influență asupra minții lui Esau. Ca o precauțiune mai departe el și-a trecut turmele și familia dincolo de râul Iaboc. El însă rămase dincoace de râu, probabil pentru a stăruii în rugăciune căci n'avea cu cine să se sfătuiască, decât cu Dumnezeu.

Acum însă i-se întâmplase un lucru curios. Voind să meargă mai departe Iacob fu oprit de către un trecător pe coasta dealului. Stăruința sa de a urma familiei și turmelor sale a fost însă stăruitor și hotărât împiedecală de către acest străin și vrăjmaș necunoscut. El s'a luptat cu dânsul până la revărsarea zorilor. Atunci, pentru ca să-l poată supune, vrăjmașul l'a rănit în coastă. Iacob însă nu voi acum să-l lase, căci își dăduse seama că se luptă cu unul care îl putea și binecuvânta, probabil cu conducătorul oastei îngerilor pe care îi văzuse.

Cele două oștiri a lui Iacob trecuseră, peste râul Iaboc, iar oștirea îngerilor își văzuse de drum, și numai ei, ca conducători ai celor două oștiri, rămăseră dinapoi. Iacob l'a implorat să-i deie o binecuvântare, căci își dădea seama că oștirea îngerilor era acolo să-i pregătească calea. El a primit mai mult decât așteptat, fiind asigurat de aprobarea lui Dumnezeu că deoarece stă în legătură cu Dumnezeu, numele său nu va mai fi Iacob ci Israel, care înseamnă „prinț cu Dumnezeu.” Iacob a cerut să-i spună cine este cel care s'a luptat cu dânsul, dar străinul n'a voit să-i spună numele. Iacob numi locul acela „Peniel”, căci zise: „Văzui pe Dumnezeu față în față.” Acum avea puțină îndoială că întâlnirea dintre el și fratele său Esau n'ar putea fi altceva decât împăciuitoare. Darurile și purtarea lui Iacob l'au făcut pe Esau să vadă că Iacob nu avea de gând să-l păgubească în interesele sale pământești, și că îl recunoaște încă ca pe fratele său mai bătrân. Ei s'au întâlnit și s'au despărțit în pace.

¹¹Textul acestui articol s'ar putea lua să însemne și învețe să ne permitem a spune că lecțiunea nu învață asta. Iacob s'a temut de Esau și a încercat să-l molcomească prin daruri, dar nu se arată că Iacob i-ar fi cerut iertare sau că ar fi recunoscut că l'a făcut fratelui său vre-o pagubă sau greșală. Lecțiunea mai de seamă pe care o putem învăța de aci este doar cum să încercăm să trăim în pace cu toți. Este mai bine atunci când unul încearcă să molcomească mânia altuia decât să țină la drepturile sale. Lecțiunea mai arată că rugăciunea trebuie să fie suportată de fapte, căci în unele împrejurări rugăciunea fără fapte este moartă, după cum credința fără fapte este moartă.

¹²Iacob era un om bun, loial și temător de Dumnezeu. Când era înconjurat de greutate, el căuta în totdeauna mijloacele cum le-ar putea birui. El nu era atât de nobil cum era Abraam, și nici atât de moale ca Isaac; este însă onorat de Dumnezeu, și acesta s'a lăsat cunoscut ca Dumnezeu lui Iacob. (Psalm 46:8) Iacob era un om foarte generos. El a fost generos față de unchiul său, muncind și purtându-și sarcina timp de 20 de ani; el a fost generos față de Esau când s'a întors și i-a făcut daruri din traga mâinilor sale. Iacob era un om muncitor, un tip al celor care sunt chemați și care au privilegiul să omolucereze cu Domnul. Era un om de spirit de muncă și nu pierdea nici o ocaziune fără să tragă folosul ce le putea dintr'însa.

¹³Dacă Iacob a păcătuit el a păcătuit în contra lui Dumnezeu și a tatălui său Isaac; dar deoarece lipsește dovezile că, atât Dumnezeu cât și tatăl său, ar fi așteptat vre-o cerere de iertare de la Iacob, noi nu avem dreptul să spunem că el ar fi păcătuit cu voința. Putem însă spune că i-a lipsit credința, și în aceasta tipică pe aceia care caută să facă lucrul lui Dumnezeu după înțelepciunea lor.

¹⁴Pentru a putea trage valoarea acestui spirit sau lecțiunii vom trebui să ținem seama de faptul că Iacob și Esau sunt tipuri sau reprezintă două clase. Astfel întâlnirea celor doi, reprezintă deosebirea între cele două clase pe care le reprezintă. Iacob este tipul acelor care prin greutate nespuse și fără vre-un ajutor deosebit caută să facă voia lui Dumnezeu, și care în inimile lor sunt credincioși legământului făcut de dânsii și a căror viață este controlată și stăpânită de acest legământ.

¹⁵Aceste scrieri nu sunt povestiri a unor întâmplări din vechime; ele ilustrează planul dumnezeesc. Câteodată, cum a fost în cazul lui Isaac, lui Dumnezeu îi place să îndrumeze pașii servilor săi; iar altă dată, cum a fost în cazul lui Iacob, lui îi place să-i lase să treacă prin pășanii și să se bazeze pe întrebuintărea judecății proprii și cunoștințele lor despre starea omenească. Acela care caută să cunoască și să facă voia Domnului, mai ales acum în timpul prezenței sale a doua, are multe ocaziuni de a putea observa această metodă de instrucție și procedură a Domnului. Multe din cele ce sunt făcute pentru Domnul, făcute în toată sinceritatea de inimă pentru a

(Urmare pe pagina II-a)